

CLOSE-UP

THEATERFOTOGRAAF KURT VAN DER ELST EXPOSEERT

Met de fototentoonstelling 'jardin/cour' legt Kurt Van der Elst de suggestiviteit van theater bloot. En met zijn eerste portretten meteen ook de intimiteit.

Beeld uit 'Broeders van liefde' van Cie Cecilia. © Kurt Van der Elst

Met de blik op een kier

VAN ONZE REDACTRICE

SARAH VANKERSSCHAEVER

ANTWERPEN | In de wandelingen van De Singel loopt een meisje met ruisende rokken voorbij — er moeten repetities aan de gang zijn in het gebouw, misschien wel voor het Theaterfestival dat donderdag van start gaat. Ze is in de ban van haar rokken en haar voeten, en hoe haar bewegingen ritselen. Maar als ze nu eens zou opkijken: aan de wanden waar ze voorbij snelt, hangen immers de beelden van theaterfotograaf Kurt Van der Elst.

Het zijn geen opgepoetste scènebeelden die in De Singel ophangen, maar details van verhalen die zich ooit voor het voetlicht toonden: twee naakte bovenlichamen die zich als vechtende stieren in elkaar haken, een vrouw die zich over haar schaduw buigt, een schreeuw die blijft hangen in de grove korrel van een foto.

De beelden zeggen vaak meer over de mensen op de scène dan over het verhaal van de voorstelling. Wie langs de suggestieve fragmenten loopt, krijgt de indruk dat de blik op een kier staat: de foto's geven je slechts beperkte houvast, ze laten je veeleer voelen wat verstilling is en hoe daar po-

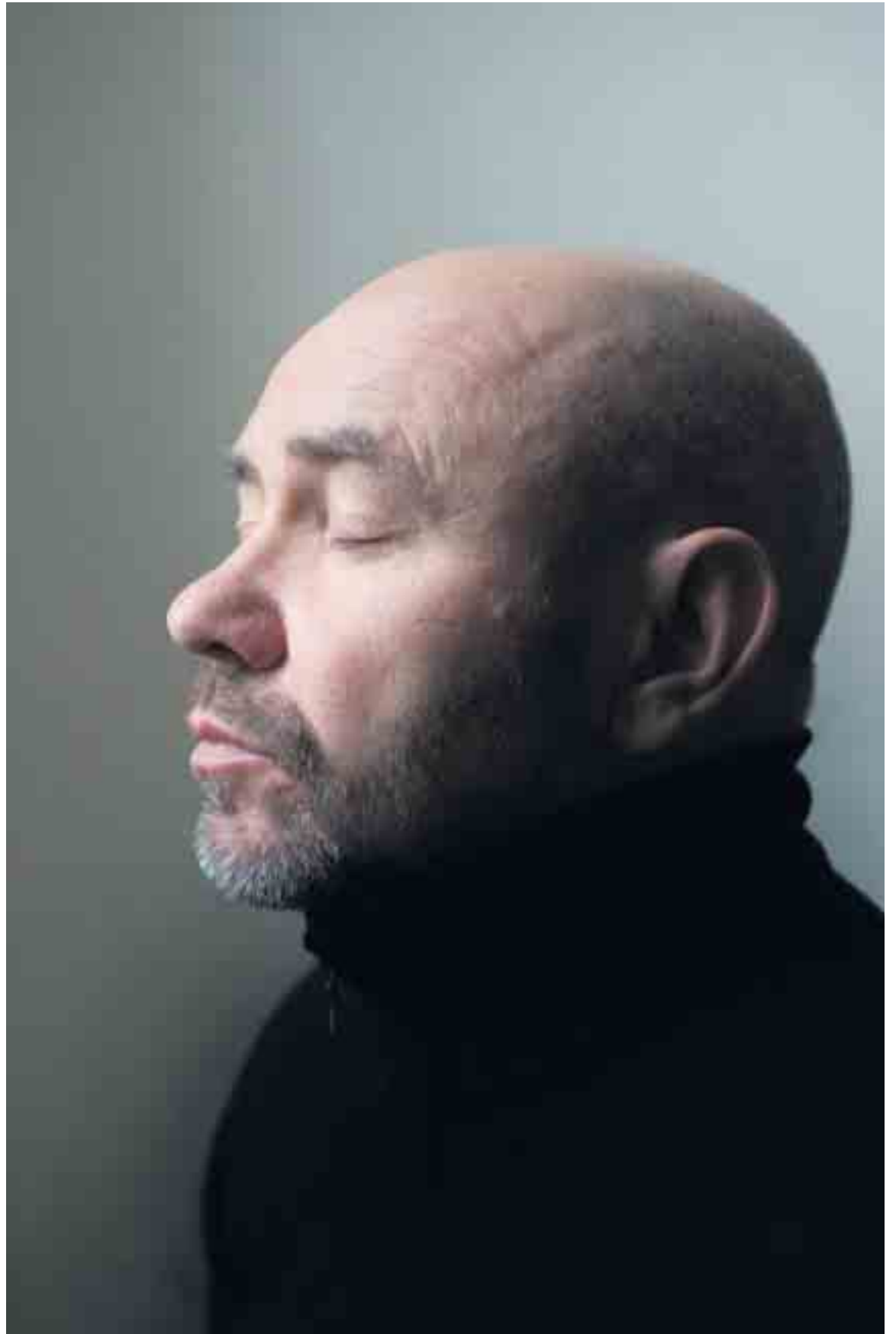

Beeld uit 'Apenverdriet' van Cie Cecilia. © Kurt Van der Elst

ezie uit kan voortvloeien — als je maar geduld oefent. Vergelijk het met de adem inhouden na een moment van ontroering.

Twaalf jaar

Voor Van der Elst is het millimeterwerk: in De Singel hangt hij de beelden met een landmeter op. 'Onmisbaar in een gebouw als dit, met hellende gangen en schuine muren. Maar je hoort me niet klagen: tentoonstellingen geven me

Acteur Dirk Roofthoof. © Kurt Van der Elst

de kans om foto's te tonen die nooit zijn gepubliceerd.' Dat zijn niet toevallig de minst voor de hand liggende beelden. 'Ik ben niet populair bij de grootouders', grinnikt hij. 'Ik heb onder meer foto's genomen bij *Unfold*, de jeugdvoorstelling van Kabinet K en Kopergietry die ook op het Theaterfestival staat. Ouders en grootouders vroegen me dan of ik er een aantal extra zou kunnen afdrucken voor het familiealbum. Maar in mijn composities knip ik er niet zelden de hoofden af, of maak ik de beweging zichtbaar door onscherpte.'

Op *jardin/cour* hangen natuurlijk veel foto's van Arne Sierens en Compagnie Cecilia, die Van der Elst al meer dan tien jaar volgt. Maar Van der Elst noemt zijn tentoonstelling niet voor niets organisch: elke keer wanneer hij zijn beelden ergens ophangt, verandert hij de samenstelling.

Nieuw in De Singel zijn de portretten. 'Het heeft me twaalf jaar gekost om ze te nemen', vertelt hij. 'Het directe contact schrok me af. Tijdens theaterrepetities ben ik onzichtbaar: ik zeg niets,

'Het is een misverstand dat acteurs geweldig dankbaar zijn om te portretteren'

vraag niets, ik neem gewoon beelden. Maar als je portretten neemt, moet je iemand sturen en bepaalt wat je zegt ook iemands expressie. Het maakt me soms onwenniger dan diegene voor de lens.'

Op de tentoonstelling hangen een portret van de acteur Dirk Roofthoof

en van de danseres Kaori Ito. 'Het is een misverstand dat acteurs geweldig dankbaar zijn om te portretteren. Vaak hebben ze moeite om zich een houding te geven en is het eenvoudiger om hen te fotograferen wanneer ze in hun rol zitten.'

De portretten vormen een breuk in *Jardin/cour*: het zachte daglicht op Roofthoofs gesloten ogen contrasteert met het artificiële licht op de scènefoto's. Wereld versus zwarte doos, acteur versus mens, beweging versus verstilde pose. *Jardin/cour* is, zoals Van der Elst het omschrijft, wat zich afspeelt links en rechts van het podium, en alles ertussenin.

'Jardin/cour', 26/8 > 4/9, De Singel, Antwerpen.

 ONLINE
www.kvde.be